

פרשת ויצא

ותהר עוד ותלד בן ותאמר הפעם אודה את ה'...

במס' ברכות איתא, לא היה אדם שהודה לה' עד שבאתה לאה. והוא תמוה, וכי האבות לא הודו לה' על הנסים שעשה להם, הלא הקריבו קרבנות ושבחו לה'.

ויש לפרש על פי מה שאמרו חז"ל, כל האומר הלל בכל יום הרי זה מחרף ומגדף, וצ"ב למה, וכי בשביל שהוא זוכר חסדי ה' תמיד יפסיד ויענש. ובאמת צריך אדם להודות בכל יום ויום על הטוב שעושה עמו בכל עת ושעה. והגם שזה בכל אדם ואין זה חוץ לטבע, צריך להודות לו עליו ולהכיר מה רב טובו ומה גודל חסדו. והנה, כשרואה אדם שנעשה לו נס שלא בטבע מוצא עצמו מחוייב להודות לה' ולספר גבורותיו, אבל על מה שיש לו בטבע דבר הנהוג אינו מתעורר להודות לה' עליו. ולכן מי שאינו אומר בכל יום רק ההלל המסודר לנו להודות על נסים שעברו שנעשו לאבותינו במצרים הרי זה כמחרף ומגדף, שמראה בזה שאינו מכיר טובות ה' עליו רק עולם כמנהגו וטבעו נוהג.

והנה, בודאי אברהם ויצחק הודו ושבחו לה' כמפורש, אבל להם נעשו נסים שלא בטבע ואין חידוש כ"כ שמצאו עצמם מחוייבים להודות ולשבח לפני ה'. אבל בלאה מצינו שנתנה תודה לה' בהולד לה בן, הגם שכן בטבע כמה נשים מולידות כמה בנים, מ"מ לא תלתה במקרה וטבע, והיא היתה הראשונה שמצינו בה הודאה כזו ושבחיה חכמים.

(כתב סופר)